

Forslaget, vælge mellem de Indstillede. Selv efter et omhyggeligt Valg kunne dog berettigede Forventninger stufes; men den fornødne Betryggelse for Skolen og Forældrene maa da søges dels i de almindelige Bestemmelser for Affebidgelse, dels i Forældrenes foreslaaede større Naadighed over Skolepengenes Anvendelse, og dels endelig i en foreslaaet Affebidgelsesret ligeoverfor en Lærer, der i en længere Arrække ikke har kunnet samle et større Antal af Distriktets Børn, dog under Betingelser, der maa anses betryggende for Læreren (de ny §§ 17 og 29).

Angaaende de private Skoler kan dette Mindretal ikke finde Grund til nye indskrænkende Bestemmelser, men maa tværtimod frygte, at man ved saadanne kunde hæmme en Udvikling af Skolevæsenet, der i den sidste Menneftaalder er blevet af stor Betydning, endog for selve den offentlige Skole. Man har derfor ment med Hensyn til disse Skoler at burde blive staaende ved de nu gjældende, gennem Erfaring prøvede Bestemmelser.

Ogsaa med Hensyn til Skolepligten har man i det Hele ment at kunne holde sig til det Bestaaende, kun at man med nogle Ændringer har sluttet sig til Lovforslagets Bestemmelser om Bøder for Forsømmelser, af hvilke Ændringer man skal fremhæve den, at Bøder kun kunne idømmes for et Barn, der ved den halvaarlige Prøve ikke viser sig i Besiddelse af et til dets Alder og Conevarende Lovmaal af Kundskab og Færdighed, naar dette maa antages at have sin Grund i det vedkommende Barns Forsømmelse. Dette Maal har man foreslaaet at bestemme til Læsning, Skrivning og Regning, og, forsaavidt Børnene høre til Folkekirken, den bibelske Historie. Ved Tilagnelsen af et saadant Maal maa Barnet antages at have erhvervet det nødvendige Grundlag for en videre selvstændig Udvikling, efterhaanden som Trangen dertil vaagner, og videre kan man derfor ikke anse Staten for berettiget til at skride ind med sin Lvang. Hvad Staten yderligere kunde ønske med Hensyn til den almindelige Dplysning, maa den søge at fremme gennem en tillidsfuld Henvendelse til Kommunerne, som vil støttes af Forældrenes naturlige Kjærlighed til deres Børn, og ved at skaffe lettere Udgang til en udvidet Undervisning for dem, som maatte trænge til dens Hjælp.

Ved Fastsættelsen af det nævnte Lovmaal har man for de Børn, der ikke høre til Folkekirken, holdt sig til de hidtil gjældende Bestemmelser om Religionsundervisningen, og med Hensyn til dem, der høre til Folkekirken, har man dels foreslaaet, at for alle saadanne Børn skulde gjælde den samme Ret, som hidtil har været givet Børn i visse private Skoler, at et Vidnesbyrd fra en Prest om tilstrækkelig Kundskab i den bibelske Historie kan træde i Stedet for den halvaarlige Prøve deri, og dels forudsat, at

Undervisningen i den egentlige Troslære nærmest maatte paahvile Præsterne gennem en udvidet Konfirmationsundervisning, hvorefter der for ogsaa er gjort særligt Forslag (ny § 15).

Endelig har man ogsaa ment, at den tvungne Forbindelse mellem Lærer-Embedet og Kirkefanger-Bestillingen tilligemed de Kirkebyens Lærer paa-lagte Forpligtelser til at besøge Kirkeflokkernes Ringning, Kirkebygningens Renholdelse o. s. v., saavel i Kirken som i Skolens Interesse burde bortfalde, hvorefter Kirkebyggernes Fjærelse som en Sag, der efter den gjældende Lovgivning har mere Betydning for Staten end for Kirken, vel indtil videre hensigtsmæssigt kunde vedblive at paahvile Læreren (ny § 28).

Med Hensyn til Statens Understøttelse til det kommunale Skolevæsen har man i det Væsentlige kunnet slutte sig til Lovforslaget, idet man netop lægger særlig Vægt paa, at Staten kommer de fattige Kommuner til Hjælp, der anstrenge sig for at give deres Skolevæsen den størst mulige Udvikling, og i det Hele hjælper den fattigere Del af Befolkningen til at faae Del i en større, almindelig Dplysnings Goder. Ud denne Veil vil Staten efter dette Mindretals Overbevisning kunne udrette langt Mere til Fremme af Folkets funde og frugtbare Dplysning end ved skærpede Lvangsbestemmelser.

I Henshold til disse Grundbetragtninger har dette Mindretal stillet sine Ændringsforslag, om hvis Enkeltheder det endnu skal tillade sig følgende Bemærkninger:

Til første Afsnit.

Dette Afsnit har i Lovforslaget den Overkrift: „Om Skolepligt og Skoleforsømmelse“; men da der ikke kan siges at være Skolepligt, hvor det staaer Forældrene frit, som det udtrykkelig udtales i Lovforslaget, selv at sørge for deres Børns Undervisning, naar de kun lære, hvad Staten kræver, vil Udtrykket „Lærepligt“ formentlig være rigtigere.

Vi have kunnet slutte os til Lovforslagets Regler for den lærepligtige Alder, der i det Væsentlige er overensstemmende med det Bestaaende, og have hverken fundet Grund til at give nye Bestemmelser om Børn i 6 Aars Alderen eller at forandre den i 1855 efter Folkethingets Tilskyndelse givne betingelsesvise Fritagelse for Lærepligten ved 13 Aars Alderen, hvilken Fritagelse i flere Egne af Landet har været benyttet og paaskjønnet og ikke kan blive misbrugt, hvor Skolekommissionen gjør sin Pligt. Hverken Ministeriets Forslag, Folkethingets Udvalg i 1873 eller Lands-thingets i 1874 har da heller ytret Dnsle om nogen Forandring i saa Henseende, og den